

EL FINANÇAMENT, AVUI

1 Avui hem de parlar de l'Estatut. Que vol dir del nostre autogovern, que vol dir de la nostra ambició col·lectiva per fer un país que recuperi alts nivells de llibertat per participar des de la nostra personalitat dinàmica i rica d'aquest món de societats obertes i d'una globalització que desborda molt sovint els marcs legals.

Fa dos anys, el 9 d'agost de 2006, entrava en vigor el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya. Dos anys després, només s'han produït 11 traspassos dels 40 previstos, molts d'ells menors. Només s'ha modificat una llei estatal de les desenes que s'havien de modificar i, avui, ja s'ha incomplert el termini per l'aplicació del nou finançament de Catalunya ja fixat en l'Estatut. Vull subratllar que es tractava de concretar allò que ja estava pactat i no pas de negociar percentatges i el model en el seu conjunt.

Quantes batalles que Catalunya ha guanyat fora de termini i de forma sinuosa! I aquesta també la guanyarem. Però no haurà estat en forma i termini. El més decebedor del que avui podem constatar és la poca convicció, determinació i sinceritat amb què el socialisme espanyol ha afrontat tot el que suposava la reforma de l'Estatut. A través del Parlament, vàrem fer una proposta sincera, de cara i en profunditat sobre la nostra ambició d'autogovern. Una aposta per estabilitzar les relacions Catalunya-Espanya i per definir un marc que acomodés la realitat de fet a la realitat de dret: el fet que milions de ciutadans de l'Estat sostenim que vivim en un Estat plurinacional. Vàrem fer una proposta no mancada d'errors en l'arrendada del plantejament aquí. Però no cal tirar-nos ara cendra al cap. El que avui compta és un Estatut aprovat i que no es compleix. Per què? Bàsicament perquè allò que nosaltres, els catalans, ens vàrem prendre amb gran seriositat el socialisme espanyol de la generació Zapatero s'ho va prendre com una pedra més en el camí que calia superar en aquesta forma de fer política líquida i a l'estil del surfing. Diuen que el president Zapatero està molt dolgut amb el poc agràis que estem els catalans amb la seva sensibilitat autonomista. Diuen que el president del Govern de l'Estat està ferit perquè no se li reconeixen els esforços per acabar amb el terrorisme. Diuen persones ben properes a ell que està convençut que es mereixia la majoria absoluta a les últimes eleccions gene-

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

ral i que sí no la té és perquè es va «embolicar» amb les «manies autonomistes dels catalans» que tanta carn han donat a periodistes megalòmans i radiofonistes pirotècnics de la capital de l'Estat.

Qui pensa que no té la majoria absoluta per les «manies» dels catalans o perquè no s'ha comprès la seva ànsia pacificadora en el camp del terrorisme... és que simplement passa per les coses que tracta de manera superficial. Sense haver conegut en profunditat, en dimensió històrica, els assumptes que afrontava. I així estem encallats. Les lleis són per complir. L'Estatut té rang de Llei orgànica votada per les Corts Generals i referendada pel poble de Catalunya. La unitat del 90% dels partits catalans en la defensa del finançament és exemplar. I la pressió negociadora ara se centra en la força dels partits catalans davant els Pressupostos Generals de l'Estat.

L'amic Joan Prats recordava Max Weber la setmana passada a Santander en els cursos de la UIMP: «Una Constitució és un Tractat de Pau entre les tensions endèmiques d'un país que té una vigència d'uns 25 o 30 anys». Per això hem de renovar el Tractat, el Pacte. Tot i això, la dinàmica va avançant. Les balances fiscals eren impossibles fa deu i dos anys i avui ja estan publicades, tot i que en podem discutir el mètode de càlcul. El conseller Castells ha dedicat mitja vida acadèmica a tractar el que ara té entre mans. S'hij juga massa en la seva integritat intel·lectual per fer passar gat per llebre.

EL TAXISTA DEL KAJAKSTAN

2 Una bella història que m'explica la Gemma d'Armengol, que estúeja a Vulpellac i que ha vingut a dinar a País amb l'Albert Abril i el seu fill en Joan: «Una noia de Cherbourg (Normandia), filla d'una argentina i d'un català, enginyera especialitzada en soldadures, va anar a fer una feina al Kajakstan -que no va poder acabar, perquè van fallar alguns materials-. De tornada, anant cap a l'aeroport, va explicar al taxista que la portava d'on era, què feia, i de fil en agulla, la noia li va parlar també de la família, d'una germana que ha estudiat lengües eslaves. Que parla rus i polonès. I el taxista li diu que, precisament, un parent -o un conegut o un saludat, ara no ho recordo- ha comprat un hotel a Deauville i necessita gent que parli rus. Deauville, a la costa normanda, ciutat encara una mica proustiana, conserva "de

beaux restes" com diuen els francesos. Si la gran burgesia parisenca ja no hi estúeja tant i tampoc els grans ducs russos de l'exili, ara sembla que hi van les noves *nomenklatures*. Bé, els grans hotels de Deauville necessiten personal que parli rus. I així, gràcies al taxista de Kajakstan, una altra noia de Cherbourg ha trobat una feina en un gran palacet el propietari del qual és parent, amic o conegut d'un taxista del Kajakstan».

EL QUE VEN DEFENSA

3 Faig una pregunta parlamentària al Govern sobre els béns del Ministeri de Defensa que han deixat de tenir interès militar i són objecte de venda. La intenció de la pregunta és comprovar si el ministeri ha entrat en raó i reconeix que el Quarter del Bruc a Barcelona ha deixat de tenir interès militar en aquest món de la seguretat a base de satèl·lits. El ministeri de Defensa respon: el que està en venda a Catalunya és la Base Loran de l'Estartit, el camp de tir de Quart, l'Observatori Meteorològic del Turó de l'Home -hem de treballar sobre aquest punt!- i el «Cuartel de Semmentales "La Remonta"». He de confessar que fa pocs mesos que sóc el portaveu del meu grup a la Comissió de Defensa i que he de localitzar on és el «Cuartel de Semmentales» però del Ministeri dirigit per la ministra Carme Chacón n'esperàvem quelcom més que la venda d'un quarter de semmentals. Vull dir que com fruita madura s'hauria de cedir a la ciutat de Barcelona el quarter del Bruc. Però de moment observem una ministra de Defensa molt mil·limètricament disposada a la telegènia, a la foto estudiada i als cops d'efecte. Esperem el Bruc, semmentals a part!

HISTÒRIES DE LA GLOBALITZACIÓ

4 Sataney és una noia de quinze anys de Kabardino-Balkaria, una república de la Federació Russa que fa frontera amb Osètia i amb Geòrgia. Viu a Girona amb la seva mare i la seva germana. Fan diners per tirar endavant negocis que ja tenen pensats. El seu pare s'ha quedat allí i sent ben de prop el tret i els tancs de georgians i russos en l'epicentre del conflicte de la zona caucàsica. A través del mòbil, la Sataney sap el que succeeix allí. I ens ho explica, amb un català perfecte i dolç... Més històries de la globalització.

Jordi Xucà

DIPLUTAT DE CIU AL CONGRÉS

